

VIII. &
XX.

137. Quàm frivolum enim sit commentum, Synodi Tridentinae de Forma justitiae, quae in qualitate infusa, & habitu charitatis inherente consistat, supra fuit ostensum.

138. Habet autem haec forma justificationis adversus inhabitantis peccati luem, & quotidiana, etiam sanctissimorum quorumvis delicta, firmissimam consolationis materiam: quia nondum inherens nec infusa, sed imputata duntaxat esse justitia nostra, qua DEO placeamus, dicitur.

139. Finalis causa justificationis nostrae, respectu DEI, teste scriptura, est ἐνδειξις δικαιοσύνης καὶ ἐλέε αὐτῶν, ostensio justitiae & misericordiae ipsius.

Finalis
causa.

140. Elucet enim admirabile planè & stupendum in opere justificationis nostrae, justitiae & misericordiae divinae temperamentum: Iustitiae quidem, quòd peccata remitti, fuit impossibile, nisi exoluta pena: Misericordiae verò, quòd cum nemo vel angelorum vel hominum, pena illi sufferenda par esse posset, nostrae miseriae Deus pater misertus, Filium suum unigenitum nostras vices supplere voluit.

141. Respectu nostri finis nostrae justificationis est, ut simus Sancti & irreprehensibiles coram illo: & justificati in sanguine Christi salve-
mur ab ira per ipsum. Eph. 1, 4.

Rom. 5, 9.

DIS-